

kolem ní cválal. Žalobu opřela výslovně o předpis §§ 1295 a 1320 obč. zák. Nejvyšší soud dovodil v obdobném případě, uveřejněném pod čís. 12371 Sb. n. s., na nějž lze stěžovatele odkázati, že nárok na náhradu škody způsobené vojenským koněm, jenž nebyl náležitě opatřen, jest nárokem povahy soukromoprávní, na nějž se vztahují předpisy § 1338 o. z. Rozhoduji proto o něm řádné soudy příslušné podle předpisů jurisdikční normy, nikoli soud příslušný podle předpisů zákona čís. 4/18 Sb. z. a n., jež předpokládají, by byl proti státu uplatňován nárok povahy veřejnoprávní (Sb. n. s. čís. 10255, 12371).

### Čís. 15622.

**I když kupní cena za prodanou věc byla zaplacená, lze namítnouti započtením protipohledávku ze správy pro vady téže věci proti jiné zažalované pohledávce.**

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1936, Rv II 1127/34.)

Proti žalobě na zaplacení nedoplatku kupní ceny za dodaný nábytek namítl žalovaný mimo jiné započtením pohledávku ze správy pro vadu ložnice před tím dodané a zaplacené. Námitku tu považoval žalobce za neodpodstatněnou již proto, že kupní cena za ložnici byla již žalovaným zaplacená, neboť žaloba se týká nedoplateků za jiný nábytek. P r v ý s o u d uznal započtením namítanou pohledávku důvodem po právu a žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání. D ů v o d y: Nebylo třeba se obíratí otázkou, zda zažalovaný nedoplatek se týká posledních dvou ložnic dodaných žalobcem žalovanému, tedy jiných než té, jež byla podle tvrzení žalobce již zaplacená a které se týká výtky vadnosti započtením uplatňovaná, nebo šlo-li snad o jeden celkový dodávkový obchod, z něhož kupní cena není posud úplně zaplacená, vždy jde o skutečnost pro rozhodnutí rozepře nepodstatnou, neboť § 933 obč. zák. stanoví výslovně, že uplatňování námitkou zůstává nabyvateli vyhrazeno, když v šestiměsíční lhůtě u movitostí oznámí prodávateli vady. Zákon nestanoví, že by toto uplatňování námitkou bylo vázáno na podmínku a bylo možné jen, dokud kupní cena není zaplacená. Tvrzení, že při zaplacení kupní ceně nemá námitka již významu, je pouze úvaha o praktické ceně takové námitky a nedotýká se její přípustnosti, a lze v tom směru jen podotknouti, že je věcí příjemcovou, dá-li v případě, že kupní cena je již zaplacená, přednost včasné žalobě, nebo chce-li počkati, až bude moci své nároky uplatniti námitkou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

### D ů v o d y:

Především lze poukázati na odůvodnění napadeného rozsudku. Podle § 1416 obč. zák. mohl žalobce pokládati nedoplatek nejstaršího účtu ze dne 19. července 1932 za vyrovnaný postupnými platbami žalovaného počínajícími 8. srpnem 1932. Tato okolnost však nebrání, aby za-

lovaný nemohl podle § 933, odst. 2 obč. zák. uplatnit nárok ze správy, když vyšlo najevo, že ložnice, které se týkal účet ze dne 19. července 1932, byla stížena vadou, která podle znalce se mohla objeviti až postupně a znehodnotila ji o 2.500 Kč. Tím vznikl žalovanému nárok na dodatečné snížení ceny tržové o uvedenou částku. Jest proto právně nerozhodné, namítá-li žalovaný toto znehodnocení jako škodu, ježto vpravdě šlo o nárok ze správy.

### Čís. 15623.

**Předpis § 19 zák. čís. 394/22 Sb. z. a n. upravuje snížení požitků zaměstnanců v něm uvedených jen pro obor nároků podle tohoto zákona upravených.**

Přiznala-li obec (na Moravě) svému zaměstnanci v době, kdy v tom nebyla žádným zákonným předpisem obmezena, více ideálních služebních let, než jaké přiznával zákon čís. 457/19 Sb. z. a n. státním zaměstnancům, a podle toho upravila jeho služební i platové poměry ve smyslu § 19 zák. čís. 394/22 Sb. z. a n., jež pak byly i pokladem pro novou úpravu podle zák. čís. 103/26 Sb. z. a n., šlo o neodvolatelné, nabyté právo zaměstnancovo na započítávání oněch ideálních let, i pokud přesahovala výměru ideálních let přiznanou státním zaměstnancům, a nemohlo právo to býti zaměstnanci odňato ani tím, že novou úpravu podle § 103/26 Sb. z. a n., provedenou se zřetelem na přiznaná ideální služební léta, nadřízený správní úřad proto neschválil.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1936, Rv II 496/36.)

Žalobce jest podúředníkem žalované obce. Usnesením správní komise žalované obce ze dne 5. května 1919, jež se týkalo všech definitivních zaměstnanců, byly žalobci započteny čtyři válečná léta a usnesení to bylo provedeno u žalobce dekretem ze dne 21. října 1920, když byl ještě zařaden do skupiny sluhovské. Usnesením správní komise žalované obce ze dne 5. ledna 1922 (dekret ze dne 3. února 1922) byl pak žalobce jmenován podúředníkem s pravoplatností od 1. ledna 1922. Vzhledem k celkové služební době, spolehlivosti a výši kvalifikované práce byl zařaden podle platebního schématu kategorie podúředníků a byly mu poukázány místo požitků 10. stupně kategorie sluhů (3.900 Kč) požitky 10. stupně kategorie podúřednické státních úředníků (4.008 Kč). Usnesení správní komise žalované obce ze dne 9. října 1923 čís. 3935/24 byly upraveny požitky, práva a nároky definitivních městských strážníků, podúředníků a zřízenců na systém ve smyslu § 19 zák. ze dne 20. prosince 1922 čís. 394 Sb. z. a n. Žalobce byl podle dekretu ze dne 29. října 1924 zařaden do 10. stupně schématu státních podúředníků dnem 1. ledna 1923 a do 11. stupně počínajíc dnem 9. prosince 1923, a to opět výslovně vzhledem k celkové započítatelné době počítajíc v to započtená ideální služební léta. Tento poslední převod byl pak pokladem pro novou úpravu podle zákona čís. 103/26 Sb. z. a n., na níž se usneslo městské zastupitelstvo žalované obce dne 18. září 1926 pod